

Trochu historie hostince „Pod Průchody“ v Klokočí

Dnešní hostinec (restaurace) „Pod průchody“ v Klokočí má svou dávnou historii, snad ještě z doby starého rakouského mocnářství, ale zejména z doby první republiky.

V době před druhou světovou válkou býval majitelem této hospůdky pan Jiří Hejduk, všeobecně nazývaný „Jiříček“. Byl to takový svérázný, velmi rozšafný člověk, veselý, který rád žertoval a povídal veselé příhody a nejrůznější vtipy.

Jeho hospoda byla už před válkou značně navštěvována, zejména v době letní, kdy kolem procházelo množství domácích i zahraničních turistů. To bylo zvláště po období, kdy byla otevřena nová turistická stezka z Turnova přes Rozumov, Klokočí a Vesec až na vrchol Kozákova. Nesla název „Šimáková turistická stezka“. Kolemjdoucí turisté rádi se zastavili na nějaké občerstvení, nějaký ohřátý vuřtík nebo se rádi napili chladivého moku: piva nebo limonády. Samozřejmě bylo tu k dostání i ledacos ostřejšího.

S tou limonádou si pan hostinský Hejduk nedělal veliké starosti. Stávalo se dosti často, že zásoba dovezené limonády došla. To nic nevadilo! Pan hostinský přinesl dřevěné necky, co se v nich koupávali nebo v nich šenkýřka právala prádlo. Do necek nalil patřičné množství vody a přidal něco pro chuť: nějaký ovocný sirup, malinovku, jahodovku nebo jiný ovocný extrakt. Vše řádně rozmíchal dlouhou vařečkou.

Potom přinesl prázdné láhve od prodané limonády a jednoduše je naházal do těch necek. Měl dál bez práce, hotová „limonáda“ sama nabublala do prázdných lahví. Stačilo jen uzavřít tehdejší patentní uzávěry na hrdlech a bylo po nouzi. Limonáda byla opět na skladě, ani se nemusela honem nová objednávat u dodavatele. A jak, panečku, chutnala kolemjdoucím turistům, ale i klokočským občanům, když měli třeba ve žních velikou žízeň.

Pan Jiří Hejduk měl při hostinci ještě i nevelký krámk se smíšeným zbožím. Do něj se vcházelo z boční strany domu, zatímco vchod do hostince byl z té strany od průchodů (od cesty). Při hostinci postavil Hejduk vzadu pod skalami ještě i dosti prostorný sál, kde spolky pořádaly taneční zábavy a plesy. Do sálu se chodilo přes šenkovní místnost (výčep).

Klokočtí ochotníci na jevišti v tomhle sále sehráli veliké množství divadelních her, často i výpravných operet se zpěvy a tanci. Bývalo to zejména za doby, kdy v klokočské škole působil obětavý řídící učitel Alois Broul, ale i dříve za řídícího učitele Picka i jiných klokočských kantorů. Ta divadla mívala vždycky veliký úspěch a mnohý kus musel být i několikrát reprizován.

Přišla však druhá světová válka a v té době přišla na klokočskou Hejdukovu hospodu pohroma. Došlo tady k velikému požáru, při kterém shořela nejen hostinská místnost a byt šenkýře, ale i krámk a sklad smíšeného zboží. A co víc! Za své vzalo i celé zařízení tehdejšího sálu, shořelo jeviště, kulisy, opona, stoly, židle atd.

Po válce se panu Jiřímu Hejdukovi podařilo hospodu znovu postavit, byl obnoven i taneční sál, ale divadla se zde už nehrála, protože nebylo jeviště a jeho zařízení. Také smíšený obchod už tady nebyl znovu zřízen.

V knize „Ve stínu achátové hory“ (autor František Mlejnek) píše se v článku nazvaném „Jó, to bejvaly poutě“ o zhoubném požáru klokočské hospůdky, která bývala do té doby i společenským a kulturním stánkem obce, toto:

O každé pouti bývala v sále na Špici poutní zábava, zpočátku jen v neděli (sobota bývala pracovním dnem), později se tancovačka přesunula na sobotu před poutí. Potom v neděli už byly jen tzv. poutní dozvuky. To byla taneční zábava od odpoledních hodin do půlnoci.

V roce 1942 byla u nás pouť v neděli dne 30. srpna. Byl už večer, venku skoro tma. Byla válka, svítit se venku nesmělo. Tak jsme jezdili na řetízkovém kolotoči v takovém pološeru. Najednou se ozval výkřik: „Někde na Rotštejně hoří!!“

Kolotoč se zastavil a náraz se všechno hrnulo po úzké cestě „Líšníkem“ k Rotštejnu. Pout' na Špici se skoro vylidnila. Všechno se hnalo k požáru. Brzy jsme všichni poznali, že nehoří na Rotštejně, jak se původně myslelo. Ale bylo to kdesi o kus dál.

Rudá záře zalila oblohu nad Klokočskými skalami. Hořel hostinec pana Jiřího Hejduka v Klokočí, těsně pod skalami, pod Klokočskými průchody. Říkalo se tam „u Jiříčka“ nebo „pod prochodama“.

Doběhli jsme tenkrát až na klokočskou náves, kde už byl veliký shluk lidí. Hasiči chtěli hasit nebo aspoň chránit okolní nejbližší domy. Jenže nebyla voda! V Klokočí tenkrát ještě neměli veřejný vodovod a studny byly po dlouhém letním suchu téměř prázdné. Vím, že se tam tenkrát stříkala i močůvka z nějaké blízké žumpy. Tady bych mohl připomenout i to, že den před tím v sobotu vyhořelo stavení pekaře Františka Votrubce ve Vesci pod Fialníkem (říkalo se tam „V hřebeni“).

Ten osudný den v Klokočí jsem poznal, jak někteří lidé mohou být bezcitní i k neštěstí druhých. Pan Hejduk, hostinský, míval i krám se smíšeným zbožím. A někteří lidé jeho zboží při požáru doslova rozkradli. Odnášeli i celé náruče potravin, mouky, chleba, housek, homole cukru - kradli, na co přišli a co se dalo! Všechno si chvatně odnášeli domů a jistěže to panu Hejdukovi nevrátili. Možná si leckterý z nich řekl: „Však by to tam stejně shořelo!“ Jakási paní středního věku ve tmě na návsi upadla přes natažené hadice. Z náruče jí vypadlo na zem několik balíčků cikorky a žitné kávy. Bylo to zrovna blízko místa, kde jsem tenkrát stál.

Shořela celá hospoda a dokonce i taneční sál s jevištěm, kde klokočtí ochotníci hrávali divadelní představení. Shořely kulisy, opona, rekvizity - zkrátka všechn divadelní inventář.

Tak ve válečném roce 1942 skončila loktušská pouť dosti smutně, skončila vlastně u požáru na klokočské návsi. Zpátky ke kolotoči a k houpačkám se už nikomu nechtělo.

Tolik tedy úryvek z knihy „Ve stínu achátové hory“ jako dokreslení k historii hostince „Pod průchody“ v Klokočí.